

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell växlade åren 1780-1811 Ep...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep.G 12:2

National Library
of Sweden

N R E. F. Ifrån Kungl. Bibliothecarien C. C. Gjörnell till
 Fru Gustava Eleonora Lindahl i Norrköping; dat.
 Stockholm, den 29 Apr. 1796.

Innehåll:

- 1) Önskan. 2) Min Söns Skänkel från Rom. 3) Antuna en ny Solitide.
 4) Vår Kärfas beskaffenhet. 5) Löve Almqvist och Charlotta Martins.
 6) Patienterne Björkögren, Mandoff och Fossgren. 7) Solitairer
 Lepnaden med af fruktad för längd. 8) Mandoff, Hrefa från
 Stockholm och Hrt. Albertid utur Venden. 9) Exantlierna Sköndar.
 10) Sjönens monument. 11) Hans Väst af fräudla vår Känsla. 12)
 Käringar. - Bilaga; Böjjan af Sköndarne Fjofva Sång.

Min Egen Söta Stafva.

Tack af hela hjertat för fiffa Brevet och alla kära
 Rätningars uti vår Jolms Brev. Högligen gläder det
 mig, at Du mår väl, och at Du så gerna vil hafva mig
 ner till Norrköping. Ja, Bästa Stafva! jag längtar
 själf mycket efter den Dagen; men ändå mera efter den,
 då, om Gud så behagar, Du med Man och Contoir flyttade
 hit up, och dy medelst blef och dina Syften närmare;
 kom och då at bo på en Säterare ort: ty Stockholm har
 tillväl något, men Norrköping intet förvar. Allte
 höjras jag komma hem i år. Hans fiffa Brev var
 dateradt i Rom den 26 Martii, och stod han då på resande
 för till Neapel; men sedan till Rom återkommen skulle
 han resa till Venedig, hvarifrån hemvägen toges ardingen
 öfver Wien, Dresden, Berlin och Stralsund, som är mit
 Råd för mera Säkerhet skulle, eller ock genom Lombardiet
 till Genua och Marseille, samt öfver Paris, London och
 Gotheborg

Brevet
 Gjörnellinerna

Götheborg hit hem; hvilken väg åter skulle häft vil taga.
På den senare vägen får han i följe sin fordrne skol-kamrat,
en ung Noer, som varit på vår Confess^o i Livorno och
Löngrens Contoir, och får resa hem til sin Far, Grosse
hundlaren här i Staden. Jag håller den senare vägen
mycket värdelig; hur också, enligt min faderliga Plikt,
detaillerat att för Balle, Länmandes dock honom själv
sit fria val, men under eget ansvar. Gud ledsage honom
på hvilkendera vägen han går! Glade kan tagit den
genom Sjökland, och kommit öfver Yfflad i någorlunda
god tid; så var Söta Mor färdig och mycket lugad at
möta honom hos våra kära Barn i Norrköping; som
se huru att vänder sig. Jag ville inmedertid komma ner i
Sommar, och än en gång göra den Resan: ty sedan blir
jag väl för de få öfrige Dagarne fäst vid Stockholms Antuna
och Söta kyrkogård. Med Antuna förstås en värdig äld-
egendom på vägen emellan Stockholm och Sättra, som min
K. Måg Almquist köpt och sköter. Jorden, men har tillgjudit
oss at om Sommaren bebo baraktens byggnaden och nyttja
Trädgården utan tvende: en Godhet, som jag af allt hjerta
känner. Detta skulle således bli en ny och äfven på sit
fäst behaglig Solitude; men i år läser jag dock förvirligen
kunna begagna mig deraf: ty jag har hela detta år flera
förmanliga Törlager, hvilka jag vil hafva färdiga til och
under vare sig Riksdagen eller Kroningsdagen, och hvilka
icke kunna beständas lika lätt och fort under en Sommar
Rejour på landet, ehuru nära vid Stockholm. Mina kära
Barn behålla inmedertid detta Förtraende hos sig själva.
Hvad Hälstan beträffar, så har min, ehuru uti denne tungt
omkastlige vinter och vår, varit, Gudi lof! tämligen god.

Söta

Såta mors veteliga Nerv-byggnad har däremot mycket lidit af
desse Variationer, så at hon en gång hade en så seriös Trogning
på Dröfhet, at åderna måste gånas; men Du vet, at rätt som
hon Dröbr dras med Döden, hoppar hennes lätta fot öfver
Berg och Bäckar: hon har nu så ofta skrämt mig, at jag
fruktar en gång -- Nej! med Guds Hjelps lefver hon länge,
til alles vår Glädje och Kärlek: ty det är jag fullt öfver öm, at
så länge hon lefver där jag inte, så framt icke absolute Contra-
• ordret ingår från Evigleeds-Sleven öfver lif och Död. Som
jag nu sitter och skrifver dessa rader är Morron her till
Löve, som varit hela ätta dagarne litet pjusksjukt, hostat och
haft ondt för tänder, med litet Feber, hvilket kommer illa til
mätta, ty de K. Barnen i Kongsbacken vela låta yngre
Skoporna på Goslen innan de sin fara ut til det vackra
Sättra. Deras! at han skulle dö; ty då tror jag at han drog
sin Mor med sig i Grafven. Det är en skön Gosse, bara lid;
har et fint Ansigt, talar och begriper allt, har redan äm
fall och Självvildigheter; honom fattas bara en friskare
färg, är ej nog röd för en ^{par} års Gunker. När han kommer
hit hem til oss, hämta vi alltid lilla hamsell Martin, Skof-
graveurens Dotter, lit upp, hvilka begge äro mina Gubarn,
då de agera Fästman och Fästnö. Slon är åter et litet
beskäftigt Kråk på et annat sätt, klär och spraglar sig
ständig, lyter om Skalduken femton gånger i minuten,
lagar Skåret på alla möjliga maner, gör fina Miner,
kommt sagt: lilla Charlotte är ännu et fruntimer utan
minsta förbehållsamhet, äfven som Löve rustar och kör
för kärna lifvet, alltid med Piskan i hand; så at efter al-
lirneise blir han en välbestäld Reirut vid Lif-Regementet.
St. Vänner har Secretes. Björkegren varit och är ännu rätt
illa sjuk uti lit Dröft; hvilket dock Anticiater Hellenman
til,

titelkrifver någon Giket-matier, som kastat sig på de
detarne, hvilken han också lären hafva i arf efter sin far.
Han är slufets folide vän, äfven som han också lever i
närmaste förtröende uti Almqvistens Hus, så at han alla
daggar är antingen hos oss eller hos dem. Kongl. Seireteraren
Mandorff var komt före afresan också sjukt af förkyllning och
Närsvädet; men, ehuru han ingalunda var Sota uti
Favorit, gaf hon mig icke desto mindre dagligen siner
trogna Råd; ja, hon skref en gång med egen Hand et litet
Recept, som jag skickade honom. Men bevars! hvad den
goda Läkarinnans Hjerta kom i välgjörande Nertjämhet,
så vid samma tid Begges vår Favorit, unge Sofsgren,
blef just illa sjukt af en Groffa med Hufvfeber, som var
både långvarig och flygg. Alla daggar Recepter, Recepter och
defradt-regler, sandom uti Sjukkoft. Nu är han väl
frisk och går ute; men hostar ännu och på et sätt, at vi
begge äro just orolige för hans ^{hells} ~~och~~ ^{del samma} ~~uti~~ ~~hells~~ ~~et~~
det väikraste Hjerta andas idel vänskup och Tjuskämhet.
Han är nu, efter Mandorffs afresa, min General-Adjutant;
ty han är äfven min Medarbetare, hvarom mera uti
Brefuet till Din John. Jag ville väl taga honom med
mig till Norrköping: ty han torde också kunna förarga
Samerne och Jära uti lugnet uti Sjöpå det ärbara
Klofret. Redan hafve vi begge 2:ne gånger besökt
Solituden: ty helt hastigt hafve vi fat Sommarvädet,
så at, då det Söndagen den 17 slöste, regnade och snögde
på en gång, hade vi följ. Söndagen den 24 fulla
Sommarvärmen. Det som utgjort en hufvudsakelig
glädje för oss har varit, at både genom Dref och Resande
hafva inhämtat, at våra så Kära Barn i Norrköping haft
Kälsan;

Släfsan; ja, Mandorff skrifver i sit fista, at, när han
kom til Norköping, var lilla Örn Lindahl ute på Visiter:
hvilket jag gerna må höra, ty alt för mycket yförlering
är intet heller det bästa. Litet verldslig sumad måste
man väl också här i denna verlden vara, fastän jag
väl vet, huru helt amordunda det kännes, at sitta en-
sam med en god Bok eller med en god vän, häft i
skuggan af et grönt Träd, utmed den forlande Bräcken,
vid den fralkande Källan: då låta Hjertat njuta och
smaka Lötman af Förtroendets Receptuäret. Dessa
Livets sälla Stunder har Du ägt, då var Mandorff nu
senast var i Norköping, och hvar han ifrån dit Rum
skrifvit mig et skönt Brev til. uti Ert lilla och kära
Trio var Gubben Gjorvell ofta fjerde man, det vet jag
iakt; jag bad honom tolka för Er Begge hela min ömbes-
fulla kärlek, min hela och lifligaste tillgifvenhet.
Hans got vandrar nu alt vidare från oss, så framt icke
Döden kommer och gör Klatt uti den stora Rom-refan.
Blif dock icke rädd: ty den Gossen är, tro mig, den lyckligaste
af alla sina jämnåriga, ty han har åpen fjelpa Göden
til sin vän. Sedan han af härvarande vederbirande Blifvit
belastad med Titlar, Band, Imfruitioner, Commissions,
Pensioner, Sportlar &c. &c. til flera 100 Rdlr em året, samt
således utrustad väl kommit den 16 Apr. utur Stockholm,
hade Döden redan uti sin eviga Boning anammat Herr Hof-
Rådet och Licent-föreläsaren i Stralfund, Balthasar
Ludvig Alberti, som afled den 14 Apr. uti det 69 år, taum,
mandes denna magra Lyfla af minst 1000 Rdlrs inkomst
til Ungersvennen Conrad Arvid Johan Mandorff. På nu se
om han håldre vi sitta kvar vid detta årliga Nötvarp, eller
ackordera fort det at en af de flere å Costi, som gerna vela
fiska

fiska uti detta Vatten; samt sedan sätta sina samlade Capitaler
på Bankerna i Venedig eller Genua: ty til Italien har han
vändt sin Slug, dit också hans Geniust torde färdas, i fall
Climatet här i Norden blifwer honom alltför sträfft. Detta
Lofsfall vet han ej än utaf, utan fik jag med Sjua Post icke
mindre än Sju Dörf til honom ifrån Stralsund, som med
denne Dag afgå til Fadren i Jönköping och sedan vidare til
Kalinå. Vi få imedertid afvakta följderne af denna stora
Revolution uti vår Nans Stats Contoir.

Nyls skref jag om Sälheten af de Pastorale Scenerne; men
nu får jag fögna min Slugva med en Nyhet af högsta
Värde för dit Sinne och för din Smak uti denne Vag: ty
om några Vecker kan jag presentera Dig et det skönaste
och tillika det förnämligaste Verk, som her op utkommit uti
denne Vitterhets-gren, eller Hans Excell: Riks-Marskalkens
Grefve Oxenstiernas så förträffliga, så förjumsningsrika
Länd-qråde, Skördarne kalladt. Se här skickar jag Dig
Början til en Lössmak. Jämte min ödmjukaste Vördnads
förmålan kunde Du communicera denna Afskrift med
den icke mindre vittra än för allt det sköna och goda uti
Naturen känslofulla Fru Grefvinnan von Schewerin på
Fyllingerum. Nyligen har jag upväntat henne med Båref;
och om hon bara tager mig det ej onödigt upp, så skrifer
jag äfven om flera Saker, men alltid med Samning och Frihet.

Endera Dagen vänta vi hit upp Kungl. Secretarären
Linnerhielm ifrån Ebbetorp, som kommer at bo i nästa
Hus: se det blir et Granfskap för både Söta Mor och mig,
just efter vårt Hesta. Han blir här en god del af Somaren,
och

och skal jag möta honom med en Esplanade, som före-
faller honom och vår Gesners Minnesvärd uti Promenaden
vid Zürich. Den är stor, och föreställer icke allenafl själva
monumentet, förfärdigadt af Hr Trippel i Rom, utan ock
alla de närmaste Environs. Under de lummiga Trädens
straggla vandrar, lefver och njuter man. (Sakenaden
väcker ofelbart en tryckande känsla för det ömsa Hjertat;
men de Vålgörningar, som en Gesners Minne och Orkiten
tildela och alltid höi sig förnya, utblanda denna Sakenad,
detta Lidande med en Villust af egen Art, som man sjä-
gerna fröjer, som man kländerlöft må lämna sig åt: ty
hans Sätt at måla Naturen och Konsterna förädlar alltid,
ja liksom helgar vår Känsla. Ja visserligen afföndrar
denna Känsla iprin alla de andra och ja mångaldriga,
hvaraf Hönen, ja den högre, som den lägre, drifves.
Jock Du känner för väl värdet af en Gesner, Du har
så ofta hört hans och din vän, Lilla Bror Carl, tolka
hans Loft, måla Skönheten af både hans Denna och
Hjerta, at jag icke behöfver något vidare tillägga.)

Bege våra Dömbis hälsa Dig och din John aldri hjertaligast;
annåt min ödmjuka vördnad ti Onufsch och Bräken
Adlerberg. Och härmed befaller jag Dig Gudi och Solmaren
til allsköns Hälsa och Glädje, samt trycker Dig ti det Hjerta,
som aldri skal ynha at älska Dig, allid upas af de
Känslor, som följa i Gøden Din tilgifnaaste Pappa.

Anmärkning.

Idlagan affskrifves ej; ty vi läse den snart trykt uti själva
den förträdjeliga Poemen.

